

gesom samrådets præcise forløb ikke foreligger oplyst for udvalget.

Der blev dog forud for samrådet omdelt et notat dateret den 11. oktober, som skatteministeren tog udgangspunkt i ved sin besvarelse. Derudover er der fremsendt brev fra skatteministeren til statsministeren dateret den 12. oktober, som behandler indholdet i samrådet.

Begge dokumenter er karakteriseret ved, at de ikke forholder sig til overdragelsesprisens betydning. Det samme kan siges om et internt notat til skatteministeren dateret den 7. oktober 1993.

Ole Stavad har i udvalget forklaret, at debatten på det pågældende tidspunkt havde et fejlagtigt udgangspunkt, idet den drejede sig om overtagelse af skattemæssige underskud og ikke om det, der var sagens kerne, nemlig Spar Nords mulighed for at foretage et fradrag på i alt 173 mio. kr. for hensættelser på de engagementer, som sparekassen overtog fra Himmerlandsbanken. Han har på den baggrund forklaret udvalget, at der var tale om misforståelser.

Upræcist formulerede spørgsmål fritager dog ikke en minister fra forpligtelsen til at give fyldestgørende besvarelser, og de legitimerer ikke tilsvarende upræcise svar eller såkaldte ikkesvar. På det tekniske plan er Folketinget ikke i stand til at matche et ministerium, og i Spar Nord-sagen kunne almindelige folketingsmedlemmer i begyndelsen af oktober 1993 ikke have overblik over alle skattetekniske detaljer. Når der (fejlagtigt) blev spurgt om "skattemæssige underskud", hang det sammen med en offentlig debat, som var upræcis. I den situation er det ministerens forpligtelse at sørge for, at præmisserne for debatten bliver korrekte.

Der skal i denne forbindelse henvises til betænkning fra Folketingets Finansudvalg af 22. april 1992 om statsregnskabet for 1989 (B 88), hvor Finansudvalget bl.a. skriver, at "ministre og embedsmænd i centraladministrationen både i forhold til statsrevisorerne og Folketinget og dettes udvalg har ansvar for, at de af egen drift giver alle fornødne oplysninger."

Både skatteministeren og statsministeren forsøger – i henholdsvis notatet af 11. oktober 1993 og besvarelsen i spørgetiden den 13. oktober 1993 – at dreje debatten i den rigtige retning, dvs. væk fra "skattemæssige underskud"

og hen til et spørgsmål om "fradrag for mershensættelser".

Deres besvarelser er imidlertid ufyldstgørende, idet de slet ikke omhandler hjemmelspørgsmålet og betydningen af overtagelsesprisen.

Spørgsmålet er så, hvilket grundlag ministrene foretog besvarelserne på.

I Frank Poulsen-rapporten er der en grundig beskrivelse af begivenhedsforløbet om natten den 22.-23. august 1993. Det fremgår bl.a., at embedsmændene først sagde nej til den foreslåede konstruktion, men at de senere skiftede mening og gav en enig indstilling til skatteministeren.

I denne forbindelse har Ole Stavad bl. a. sagt følgende til Det Særlige Undersøgelsesudvalg: "Beslutningen blev truffet efter enig indstilling fra tre ledende embedsmænd i Told- og Skattestyrelsen og Kammeradvokaten. Disse fire eksperter var enige om, at tilsagnet holdt sig inden for gældende lov og regler. Der blev endvidere henvist til en tilsvarende beslutning i 1992, hvor Bikuben overtog Bornholmerbanken under en anden skatteminister." (Ole Stavad i Det Særlige Undersøgelsesudvalg den 1. februar 1995, bilag 124, side 4).

Man kan diskutere, om Ole Stavad burde have været mere aktiv med henblik på en opklaring af sagens rette sammenhæng, når man betænker, at embedsmændene skiftede opfattelse under mødet den 22.-23. august 1993.

Ole Stavad har til undersøgelsesudvalget forklaret (den 1. februar 1995, bilag 124, side 69f.), at han bad systemet gå hele sagsforløbet igennem med henblik på at undgå en gentagelse, og at han i øvrigt regnede med, at dette ville ske, uden at en tilbagemelding var nødvendig.

Embedsmændene producerede et notat dateret den 26. august 1993, hvor hjemmelsproblematikken behandles. Ole Stavad har forklaret i både undersøgelsesretten og Det Særlige Undersøgelsesudvalg, at han først så dette notat sidst i oktober 1993. Hjemmelsproblematikken er endvidere nævnt i notat af 9. september 1993.

I ingen af de pågældende notater er imidlertid anført, at sagen indeholder reelle problemer, herunder at overtagelsesprisen udgør en overgrænse for, hvor stor en del af fradraget der kan udnyttes. Som omtalt nævnes dette heller ikke i notatet af 8. oktober 1993.